

Văn Bình hạ sát kẻ thù. Song một sức mạnh khác thường đã níu chân nàng lại.

Nàng thở phào, khi thấy Vương Sinh bị đánh ngã sóng soài trên nền động. Hắn là kẻ thù bất cộng đái thiên của nàng. Từ lâu, nàng đã nguyện giết hắn bằng được. Trước kia, nàng định ninh sau khi Vương Sinh bị giết nàng sẽ trở thành con người sung sướng nhất đời. Nhưng nàng đã lầm, không hiểu sao Vương Sinh tắt thở mà nàng lại đứng đưng như không vì nàng thân nhiên như thể Vương Sinh là kẻ qua đường chưa từng biết tên, biết mặt. Thi ra hôn xác nàng đã bị Văn Bình thu hút. Nàng yêu chàng đến nỗi chẳng còn nhớ gì nữa kể cả mối thù không đội trời chung.

Cõi lòng hân hoan Tiểu Doanh muốn ôm chặt Văn Bình cho bỏ những phút nhớ nhung dứt ruột. Nhưng nàng đã nhìn thấy Tiểu Nương và khựng lại.

Nàng tưởng chàng chỉ yêu nàng ngoài và nàng ra trong động không còn ai nữa. Giờ đây, nàng chứng kiến tận mắt xen ái tình nồng thắm giữa chàng và Tiểu Nương. Nàng nghiêng rặng vầng trăng trở ra ngoài. Nàng đứng sững dưới thân lim to lớn, không quan tâm đến trời mưa ào ào. Quần áo nàng ướt sũng. Mưa tạt vào mặt làm giọt lệ đọng nơi khóe mắt nàng, hòa lẫn giọt lệ trên cao đẫm xuống. Nàng có cảm tưởng tạo hóa cũng buồn

thê thảm như nàng. Nàng đã mất Văn Bình. Chàng đã nặng lòng vì người khác.

Khi Văn Bình ra đến cửa, Tiểu Doanh chỉ đứng cách chàng 5 thước. Nàng úp mặt vào 2 bàn tay, vai rung rung trong tiếng khóc sùi sụt.

Ngẩng lên, nàng thoáng thấy chàng, nàng bỗng yêu chàng lạ lùng, yêu chàng tưởng có thể chết được. Nàng muốn kêu lên một tiếng âu yếm :

— Anh Văn Bình của em ơi !

Nhưng một tiếng sét hãi hùng đã nổi lên. Trước đó là một lần chớp sáng quắc. Khu rừng bừng sáng như hàng trăm trái hỏa châu không lồ được đốt cháy.

Qua ánh chớp xẹt, Tiểu Doanh bắt gặp khuôn mặt cương nghị của Văn Bình. Chàng có vẻ mệt mỏi, song cặp mắt vẫn đượm vẻ khả ái và đồng cảm. Những sợi tóc ngắn hơi quăn lòa xòa trên vầng trán vuông và rộng của chàng.

Lại tiếng sét nổ vang. Trái núi đồ sộ lắc lư như sắp bắt rẽ.

Trời cứ mưa như tát nước.

* * *

Tiểu Phi bước nhanh thoăn thoắt như người chạy trên đường nhựa trơn bóng giữa ban ngày. Mọi lối trong rừng, nàng đều thuộc lòng như cháo. Nàng có thể nhắm mắt lại không sợ lạc.

Mưa mỗi lúc một nặng hạt. Tiểu Phi lợi

bõm trong vũng bùn ngập đến mắt cá. Nàng bỗng nướ đến lời khen của gã đàn ông nàng mới gặp một lần, đúng hơn là tên tù nhân mà nàng được lệnh thủ tiêu.

Gã đàn ông ấy là Văn Bình. Nàng sung sướng đỏ mặt khi hắn tủm tỉm cười :

— Em Tiểu Phi có hai cõ chân đẹp quá !

Cõ chân nàng đẹp thật ! Nó tròn trịa và mũm mĩm, khác nào cõ chân búp bê, mắt cá chân nàng lại xinh xẻo, nhỏ nhắn và cân đối. Làn da chân nàng luôn luôn trắng hồng, biểu hiệu sự quý phái và khỏe mạnh.

Tiểu Phi lăn lộn từ lâu trong ngành gián điệp, nàng không còn là con gái ngây thơ mới ở trường ra đời để có thể nở mũi trước lời nạt của đàn ông. Nàng có nhiều dịp cọ sát với đàn ông thuộc mọi quốc tịch, họ đều tấm tắc khen nàng đẹp. Song họ chỉ khen mắt nàng đẹp, miệng nàng đẹp, cõ nàng đẹp, ngực nàng đẹp, eo nàng đẹp, thân thể nàng đẹp.

Chỉ chưa bao giờ khen nàng có đôi cõ chân và mắt cá chân đẹp khác thường. Văn Bình là người đầu tiên trong đời khám phá ra cái đẹp lạ lùng ấy.

Tiểu Phi bình dung lại người đàn ông cao trên thước bảy, tóc cắt ngắn mặc sáng quắc như chừa chất thép, miệng cười khi tình từ khi tàn nhẫn. Chẳng đã lưu lại trong lòng nàng những cảm tình sâu đậm song nàng lại có bản phận phải quên. Nàng bỗng cảm thấy nao nao.

Bất giác nàng liền tưởng đến những cái hôn thô bạo và nhạt nhẽo của đại tá Woong. Nàng không hề yêu hắn, song hắn vẫn tìm ra cơ hội hôn nàng. Vì dấu sao hắn cũng là hùm xám trong R.

Tiểu Phi đi qua suối Krê. Giòng thác chảy âm âm trong đêm, át cả tiếng mưa rơi. Nàng vòng khu rừng tre đến thạch động âm u khuất sau những bụi cây lớn.

Nàng xăm xăm tiến vào. Chợt có tiếng kêu lớn :

— Ai đó, dừng lại ?

Tiểu Phi dừng lại. Tiếng hô từ bóng tối dày đặc hắt ra giữa tiếng mưa rơi lộp bộp :

— Ai đó ? Cho biết mặt khẩu.

Tiểu Phi cười thầm. Đại tá Woong tổ chức phòng vệ rất chu đáo, song chỉ chu đáo với người ngoại cuộc, còn nàng, nàng đã phăng ra nhiều kẻ hở. Nàng nói ngay :

— Tôi đây, Tiểu Phi đây.

Tiếng nói khô khan :

— Cô Tiểu Phi đấy ư ? Đem hòm khuya khoá có đến đây có việc gì ?

— Tôi cần gặp đại tá.

— Đại tá đi vắng.

— Tôi vào trong ngồi đợi.

— Vậy mời cô qua cửa trước. Cửa sau chỉ dành riêng cho nhân viên công tác.

Tiểu Phi cười ròn rã :

— Trời ơi, đồng chí! Đến tôi mà đồng chí cũng nghi ngờ nữa ư? Nếu đồng chí cầm tôi vào thì cũng nên giầu lông biếu tôi điều thuốc lá, hút cho ấm bụng. Tôi đợi mưa từ nãy đến giờ ướt hết. À, đồng chí còn bỏ đồ khô nào không? Tôi mượn thay kéo bị cầm.

Nói xong, nàng kiên nhẫn chờ đợi. Nàng biết tên lính gác chưa thể trả lời liền. Một cuộc đấu tranh tư tưởng đang diễn ra gay go trong đầu hăn. Theo lệnh hăn không được phép rời vọng gác bị mật ẩn sâu trong hốc núi. Hăn cũng không được phép trò chuyện với ai. Nhưng Tiểu Phi biết chắc không gã đàn ông nào từ khước được lời mời mọc tha thiết của một thiếu phụ tuyệt đẹp như nàng.

Nàng nhắc lại, giọng nũng nịu :

— Mau lên, đồng chí.

Tên lính thở dài :

— Đại tá biết được thì mất đầu.

Tiểu Phi cười to hơn :

— Đồng chí đừng sợ. Nếu có chuyện gì, tôi sẵn sàng mất đầu thay cho đồng chí.

Nàng nghe tiếng rên rẹt. Tên lính xô tấm cửa gỗ dày, bước ra, khẩu súng đung vào giấy lợp dạn bên hông lách cách.

Lúc hăn đến gần, nàng mới nhìn thấy rõ. Hăn cao lêu nghêu, mặc đồ đen, đội mũ lưỡi trai. Hăn đen đả :

— Mời cô theo tôi.

Bước vào thạch động, nàng cảm thấy tâm thần lâng lâng. Bên ngoài mưa bão âm ỹ bao nhiêu thì thạch động im lặng bấy nhiêu. Hơi gió mát len vào da thịt Tiểu Phi. Nàng bàng hoàng khắp châu thân như vừa được người yêu hôn môi.

Gã đàn ông đứng lại nói :

— Đẻ tôi đốt lửa cho đỡ lạnh !

Gã đàn ông dẫn nàng đến một hốc núi khá sâu, đốt lửa trong đó, bên ngoài không thấy. Nàng bèn cười :

— Cám ơn lòng tốt của anh. Đêm nay chỉ có mình anh ở đây thôi ư?

Hăn đáp :

— Vâng, chỉ có mình tôi. Lát nữa, mời cô người đến thay gác.

Vừa nói hăn vừa bật diêm châm vào đồng củi khô. Dưới ánh lửa leo lét, Tiểu Phi thấy rõ tấm lưng dờ sộ của hăn. Không dám trì hoãn nàng rút dao nghiền răng dăm mạnh.

Luỡi dao kêu soẹt một tiếng thật ngọt khi cắm sâu vào da thịt gã đàn ông.

Tay hăn lực lưỡng nhát dao trúng yếu huyệt đã làm hăn loạng choạng. Hăn ngã nghiêng. Tiểu Phi dăm tiếp vào bụng đối phương. Máu phun ông ộc, bắn đầy quần áo nàng.

Hắn rít lên :

— Trời ơi, tôi không ngờ !

Tiểu Phi cười nhạt :

— Bây giờ anh ngờ cũng đã muộn. Đại tá Woòng giam gián điệp địch ở đâu ?

— Tôi không thể tiết lộ bí mật cơ quan cho tay sai của địch.

Tiểu Phi lắc đầu :

— Anh lầm to. Tôi không phải là tay sai của địch mà là nhân viên Phần Gián đặc biệt của Liên Xô. Tôi có nhiệm vụ kiểm soát đại tá Woòng. Tôi đảm anh song không mấy may thù hằn anh. Xin anh hiểu cho.

Gã đàn ông thở hồng hộc, mồ hôi toát đầm trên trán. Tiểu Phi nói giọng thương hại :

— Anh nói đi rồi tôi băng bó cho.

Gã đàn ông nhếch mấp khinh mạn :

— Cảm ơn lòng tốt của cô. Thôi, tôi không giận cô nữa đâu. Đại gái như tôi chết là đúng. Lẽ ra tôi không được tiếp chuyện cô trong khi canh gác. Vì tôi thèm thuồng. Vì từ nhiều tháng nay, tôi chưa được ôm đàn bà bằng xương, bằng thịt. Cô là người đàn bà đẹp. Chết vì cô tôi không oán hận.

Dứt lời, gã đàn ông nắc một tiếng rồi tắt thở.

Tiểu Phi dụi tắt đồng lửa.

Một cơn gió lạnh thổi lại. Nàng kéo cao cổ áo

toi mưa rồi tiến sâu vào bên trong. Nàng từng qua lại con đường lát đá nhẵn tاین này nhiều lần. Trước kia, nàng đến thăm đại tá Woòng với tình chiến hữu. Giờ đây tình thế đã đổi khác.

Tiểu Phi nghe tiếng rì rì từ phía trước vọng lại. Nàng không lạ gì âm thanh này. Con đường độc đạo dẫn tới sân bay nhỏ, tại đó có sẵn một chiếc trực thăng và chiếc máy bay du lịch một động cơ.

Tiếng động cơ rì rì mỗi lúc một lớn.

Tiểu Phi bước rảo. Trước mặt nàng, một làn sáng xanh biếc tỏa ra huyền ảo. Nàng đã ra khỏi hang đến một hang lũng nhỏ, núi bọc tứ phía. Trực thăng từ dưới bay lên, hoặc từ trên hạ xuống không ai biết.

Tiểu Phi thấy rõ hoa tiêu đội mũ sắt lúi húi trong phòng lái. Bên dưới chỉ có một gã đàn ông. Cả hai đều là người Tàu.

Vóc dáng người đứng dưới đất cũng nhỏ nhắn như nàng. Nàng chợt nghĩ ra một kế. Một kế thật táo bạo. Nàng rút súng bắn lùi vào thạch động. Dư âm của tiếng súng vang dội trong đêm khuya thăm lặng.

Gã đàn ông dưới chân trực thăng nhìn ngơ ngác. Hoa tiêu trên trực thăng tắt máy. Tiểu Phi mừng rơn. Thủ hạ của đại tá Woòng mới rõ nóng

máy, chứ chưa cất cánh.

Gã đàn ông nhỏ nhắn trao đổi một vài câu ngắn với hoa tiêu rồi ôm súng chạy nhanh về phía Tiểu Phi.

Đến cửa động, hắn dừng lại, quay súng ngang bụng, rồi chậm rãi tiến vào. Tiểu Phi mỉm nụ cười đắc thắng. Như con chuột lắt mang thân đến miệng mèo, gã đàn ông rảo qua chỗ nàng núp. Nàng vươn tay, giáng bả súng vào gáy hắn.

Nàng đánh trúng huyết đối khẩu dưới ót. Hắn khựng người, lảo đảo một giây trước khi bỏ nhào, không kịp kêu cứu.

Hắn mặc đồ đen, di giép cao su trắng. Tiểu Phi lột áo của hắn ra choàng vào người. Nhìn gần, nàng không giống gã đàn ông chút nào. Nhưng nàng không còn cách nào nữa. May thì lửa được đối phương, không may thì đánh vậy, biết sao.

Nhanh nhẹn, Tiểu Phi chạy ra sân cỏ, nơi đậu phi cơ trực thăng. Nàng chạy nhanh như nữ lực sĩ thể vận, với dụng ý không cho hoa tiêu có đủ thời giờ nhận diện được nàng.

Lúc nàng đến chân trực thăng thì hoa tiêu lớn tiếng hỏi, giọng kẻ cả :

— Gì thế mày ?

Hắn hỏi bằng thứ tiếng Việt lơ lơ. Xuyên qua giọng nói kiêu căng này. Tiểu Phi biết hắn là sĩ quan. Nàng giơ miệng súng. Viên đạn quái ác găm

giữa mặt bàn. Hắn lộn nhào xuống sân phi cơ.

Đầu đã loại trừ xong hai chương ngại nguy hiểm, Tiểu Phi vẫn không dám lạc quan.

Tiểu Phi hồi hả tìm chỗ núp. Vì nàng vừa nghe một tiếng động khả nghi.

Mắt nàng mở rộng, ngón tay đặt lên cò. Nàng biết là giây phút quan trọng nhất đời nàng sắp đến.

Nếu nàng không lầm, người đang tiến lại phi cơ trực thăng là Woòng, đại tá Woòng, chỉ huy trưởng Hắc Y của Trung Hoa lục địa tại mặt khu R.

* *

Đại tá Woòng đeo khẩu tiêu lên vai trước khi nhét vào túi 4 bì đạn còn nguyên. Trông cách phục sức của hắn, người ta có cảm tưởng hắn sửa soạn đi xa. Đầu đội kết, chân dận giày ống, túi vải chũu xuống bên cánh tay, đại tá Woòng khật khưỡng ra cửa.

Đại tá Woòng hất hàm hỏi thuộc viên :

— Xong cả chưa ?

Tên thủ hạ cung kính đáp :

— Thưa, xong rồi.

«Xong rồi» có nghĩa là kế hoạch do hắn khổ công xếp đặt đã được hoàn tất. Nội đêm nay, máy bay sẽ cất cánh, Văn Bình sẽ được chở qua Cao Miên, trên đường về Bắc Kinh.

Hắn quay lại :

— Họ ở đâu cả rồi ?

Thuộc viên đáp, vẫn bằng giọng cung kính :

— Thưa, họ đang chờ đại tá.

Đại tá Woòng nhún vai, tỏ vẻ khinh miệt. Lát sau, hấn hỏi :

— Xe díp đồ đầy xăng chưa ?

Vẫn giọng trả lời ngoan ngoãn, đượm vẻ sợ sệt :

— Thưa đại tá, vừa đồ đầy. Tài xế đợi đại tá ngoài vườn.

Đại tá Woòng sực nhớ đến thửa vườn trồng toàn hoa thơm cỏ lạ, nằm khuất sau rặng núi hùng vĩ. Ai đến thăm vườn này cũng tưởng chủ nhân là người đứng tuổi, chán ghét cảnh sống phồn hoa, rút về nơi thôn dã, làm bạn với chim muông và hoa lá. Thật vậy, tuy có trái tim bằng sắt không hề biết rung động, đại tá Woòng lại có yếu điểm, thích hoa đẹp.

Mỗi chuyến từ bên kia biên giới về, hấn thường mang theo những giỏ hoa mới, tự tay trồng trong khu vườn xinh xắn. Nếu bọn khách từ Sài Gòn lên không quấy rầy thì hấn đã dành buổi sáng tinh sương cho bồn cây thược dược nhiều màu hấn ưa thích hơn cả nhân tình trẻ.

Tài xế đứng nghiêm chào hấn. Lạnh lùng, hấn trèo lên xe. Chiếc díp sơn xanh, mui kết dây cảnh lá, chạy phăng phăng trên con đường ngoằn ngoèo. Đến rặng cây bôm bốp, hấn ra lệnh cho tài xế tắt

máy. Tài xế thảng gấp suýt lật xe. Cùng đi theo hấn là hai tên lính cao lớn, cầm tiểu liên, lưỡi lê đeo lách cách bên hông. Trời mưa như trâm như trút, khi đèn pha xe hơi tắt ngúm thì người trên xe chẳng còn nhìn thấy gì nữa.

Hấn đeo kính đặc biệt lên mắt. Đó là một loại ống nhôm rỗng, có thể nhìn xuyên màn mưa và màn tối, nhờ có tia hồng ngoại. Đại tá Woòng hưởng về cửa động đen ngòm.

Hai tên lính lợi bị bôm trong vũng bùn. Hấn ra lệnh :

— Cần thận, các anh hãy chờ ở ngoài. Khi nào tôi gọi mới được vào.

Hấn rút súng lục cầm tay rồi xăm xăm bước vào. Tiểu Doanh mỉm cười kiêu hãnh khi thấy hai tên lính kéo nhau vào hốc đá tránh mưa. Một tên nói :

— Mưa như thế này mà vẫn phải đi công tác ! Giá có thuốc hút, thì khoái khẩu biết bao !

Tên kia đáp :

— Cậu chịu khó đợi tờ mív phút. Tờ ra ngoài xe bảo thằng tài xế cho mình một điếu.

Tiểu Doanh khấp khởi mừng thầm. Tên lính thứ nhất khệnh khệnh biến vào đêm tối, tiếng chân hấn chìm trong tiếng mưa rơi lộp bộp.

Chỉ còn một tên ngồi bó gối trên tảng đá lớn

chôm, Tiểu Doanh rón rén đến sau lưng mà hẳn không biết. Có lẽ hẳn đang chập chờn, nửa ngủ nửa thức.

Lưỡi dao sắc như nước thủ sẵn trong tay, nàng chỉ còn cách gã đàn ông nửa thước. Đột nhiên hẳn quay lại. Trời tối, chắc hẳn chẳng thấy gì. Lưỡi dao được vung cao và phóng xuống gáy đối phương. Hạng nhân rẫy đành dạch. Tiểu Doanh đâm lia lia vào khối thịt không lỗ. Một phút sau, nạn nhân nằm im không cử động.

Tiểu Doanh lau lưỡi dao vào vạt áo cho sạch máu. Xong xuôi nàng đứng nép vào hốc đá. Tên lính thứ hai xăm xăm chạy tới, súng giấu trong áo toi mura, tay rút túi, sợ ướt gói thuốc lá. Đến gần Tiểu Doanh, hẳn trượt chân trên nền đất đỏ sứt ngã.

Tiểu Doanh đứng yên không nhúc nhích. Nàng khoan thai ném lưỡi dao vào ngực đối phương. Hẳn rú lên một tiếng nhỏ.

Giải xong tên lính thứ hai, Tiểu Doanh xong vào thạch động.

Cảnh tượng trước mắt làm nàng giật mình.

* * *

Đại tá Woòng sững sờ khi thấy thạch động vắng ngắt. Hẳn đã căn dặn Tiểu Nương cẩn thận. Nàng có bốn phận thắp hai ngọn nến chờ hẳn.

Tình hình bên ngoài được giao cho tên vệ sĩ

cầm trung thành. Lệ thường, tên vệ sĩ phải túc trực ngoài cửa động, trừ phi có chuyện quan trọng mới được chạy vào.

Nhưng hẳn chẳng thấy tên vệ sĩ đâu. Tiến được mấy bước, Woòng chợt dạ. Hẳn hy vọng sự ngờ vực của hẳn sẽ không phải là sự thực. Vì nếu tên vệ sĩ có mệnh hệ nào thì kế hoạch của hẳn sẽ tan ra mây khói.

Hẳn không tin Tiểu Nương, người đàn bà có nhan sắc quyến rũ mà hẳn gặp trong đô thị Nam vang ban đêm, song hẳn không thể ngờ nàng dám nhúng tay vào chuyện ghê gớm, chuyện phản bội.

Đại tá Woòng nhắm mắt khi nghĩ đến sự phản bội của Tiểu Nương. Chỉ có nàng mới biết một phần kế hoạch thâm độc của hẳn. Hẳn đã ra lệnh cho nàng đợi hẳn đến gần nửa đêm.

Bàn chân đại tá Woòng vấp phải một xác người; chắn ngang đường

Hẳn cúi xuống, sứt kêu: Trời ơi!

Dưới ánh đèn cây vàng, hẳn nhận ra thi thể tên vệ sĩ cầm. Xác chết nằm ngửa, nhìn lên, trên mặt còn hiện vẻ căm tức.

Như bị điện giật, đại tá Woòng nhảy lùi, ngón tay sẵn sàng lấy cò.

Quái lạ, chung quanh chẳng có ai. Đại tá Woòng cảm thấy xấu hổ. Dầu sao hẳn là tay giết điệp lãnh

nghe, nhiều năm lần lộn trong trường chiến đấu, ít ra hẳn phải có thái độ can đảm tương xứng với chức tước trong tổ chức. Nghĩ vậy hẳn nghiêng răng kèn kẹt.

— Tức chết đi mất!

Một chuỗi cười ngạo mạn vang dậy sau lưng. Hẳn ngoảnh lại.

Trong đời, hẳn đã gặp nhiều bất ngờ, song bất ngờ này lại bất ngờ hơn cả những bất ngờ khác. Vì người vừa cất tiếng cười ngạo mạn là Văn Bình, Tổng Văn Bình, điệp viên Z. 28, kẻ đã làm nghiêng ngửa các sở điệp báo trên thế giới hiện thời bị hẳn bắt giữ. Hẳn đến thạch động để chờ Văn Bình đi. Ngờ đâu Văn Bình đã phá hỏng kế hoạch quỷ khốc thần sầu của hẳn.

Văn Bình cúi đầu lễ phép:

— Kính chào đại tá Woòng.

Woòng đang lúng túng thì Văn Bình đã nhanh nhẹn nói tiếp, giọng ôn tồn:

— Nếu muốn, tôi đã có thể giết anh dễ ợt. Từ nãy đến giờ, anh luôn luôn ở trong tâm súng của tôi. Tôi không giết anh, tất tôi muốn điều đình. Trước hết, tôi thành thật yêu cầu anh một điều. Yêu cầu anh ném khẩu súng trên tay xuống.

Đại tá Woòng riu riu nghe lệnh. Văn Bình thần nhiên cất súng vào túi, rồi khoát tay:

— Mời anh ngồi xuống đây, chúng ta có chuyện

cần thảo luận thành thật với nhau.

Woòng ghé miệng xuống phía dưới, mắt nhìn Văn Bình, Văn Bình nghiêm giọng:

— Tôi sẵn sàng rời R nội của anh nay, nếu anh nộp Rimbô cho tôi.

Woòng giả vờ ngạc nhiên:

— Rimbô là ai, tôi chưa biết.

— Đừng đóng kịch nữa. Woòng. Rimbô là người làm môi giới giữa anh và ông khách quý từ Sài Gòn lên. Chúng tôi đã khám phá ra âm mưu của các anh.

— Anna giao Rimbô tôi sẽ thả chết cho anh. Là thủ lĩnh gian điệp anh coi thế nào cái chết, nhưng anh ạ, chúng ta không sợ chết mà lại sợ mất mặt. Nếu tôi để lộ vụ này anh sẽ mất mặt, nguy hơn nữa anh có thể sẽ bị truy tố trước tòa án quân sự. Tôi đã hiểu lẽ lối xử án ở nước anh. Đối với điệp viên hoạt động ở ngoại quốc bị lộ bắt nạt chỉ có một hình phạt giản dị: kẻ súng vào gáy bóp cò. Dầu sao anh cũng là người trọng danh dự. Tôi xin hứa giữ kín nội vụ.

Đại tá Woòng thừ người suy nghĩ. Văn Bình đánh diêm châm thuốc. Chẳng đoán trước đối phương phải chấp thuận yêu sách của chàng.

Tuy nhiên chàng không biết trong thạch động còn có người khác nữa.

Người lạ này là Tiểu Doanh.

Nàng ẩn sau vách đá thạch nhũ óng ánh, chăm chú theo dõi cảnh trọng trước mắt từ đầu đến cuối.

Xác Vương Sinh nằm chềnh ềnh trên nền động ướt át. Kẻ thù của nàng đã chết, sứ mạng của nàng đã xong, nàng không còn vương mắc gì nữa.

Nhưng mắt nàng lại quắc lên, bốc lửa căm hờn. Thi thể Tiểu Nương ngoảnh mặt về phía nàng. Tiểu Nương đã chết, song đối với nàng, Tiểu Nương vẫn còn sống. Ruột gan Tiểu Doanh sôi sùng sục. Bỗng dưng nàng tức giận Văn Bình. Nàng yêu chàng tha thiết nên không chấp nhận bất cứ người đàn bà nào chia sẻ ân ái với chàng.

Những cảm tình sâu xa đối với Văn Bình bỗng tan biến. Nàng đặt tay vào lưỡi dao lạnh lạnh. Cách nàng 5 thước Văn Bình đứng dậy, ném điều thuốc, miệng nói :

— Anh chịu đi. Tôi hứa danh dự không nhắc đến anh trong bản phúc trình tổng kết đệ lên ông Hoàng Lát nữa, tôi sẽ ra sân bay, mượn tạm chiếc trực thăng của anh. Tôi không làm phiền ông khách quý Sài Gòn của anh đâu, tôi chỉ bắt một mình Rimbô thôi.

Woong lăm lăm :

— Rimbô.

Văn Bình mỉm cười :

— Phải, Rimbô. Mất hẳn, anh chẳng thiệt hại

bao nhiêu. Trong trường hợp bị từ chối bắt buộc tôi phải hạ sát anh ngay tại đây. Sau đó, tôi sẽ tìm Rimbô.

Woong thở dài :

— Chẳng qua tôi quá tin người nên mới ra cơ sự thế này. Tôi tưởng Tiểu Nương trung thành với tôi, ngờ đâu, trời ơi, ngờ đâu nàng lại phản tôi...

Văn Bình gằn giọng :

— Đến phút này, anh mới biết ư ?

Woong rít lên :

— Hừ, anh 1 đồ khốn nạn. Đừng vội hăm mình, tôi chưa chịu thua anh đâu. Anh đã nhấc chân cướp Tiểu Nương trên tay tôi. Anh dùng thủ đoạn sắc lợi để kéo nàng theo anh. Nếu nàng không bị kẻ khác lôi anh đứng hàng.

Giọng Woong xoắn như tiếng gió trong động vắng :

— Văn Bình ơi, anh đứng hàng.

Văn Bình nói :

— Anh làm to. Nếu nàng bị tôi dụ dỗ tại sao tôi lại giết nàng.

Đại tá Woong rú cười lạnh sặc sỡ :

— Trời đất quỷ thần chứng minh phỉn gạc cả người giàu kinh nghiệm như tôi nữa ư ? Phải, nàng đã bị giết. Song hung thủ không phải là anh. Trong khi ấy, Tiểu Doanh nhìn thờ lẳng tại

nghe. Nàng rùng mình, mồ hôi lạnh toát đầm đìa. Nàng hy vọng đại tá Woòng vu oan cho Văn Bình. Vì nàng không thể tha thứ được sự mềm yếu của người mà nàng yêu say đắm.

Nàng bàng hoàng tỉnh mộng trước lời thú nhận của người yêu. Chàng mỉm cười, giọng thản nhiên :

— Anh nói đúng. Hung thủ không phải tôi. Chính Vương Sinh giết nàng.

Đứng sau vách đá, Tiểu Doanh chau hòa nước mắt. Nàng muốn khóc òa cho vợi bớt đau khổ, nhưng sợ bại lộ. Nàng cố nén xúc cảm để xem tấn kịch giữa hai người đàn ông đi đến đâu.

Đại tá Woòng dẫn từng tiếng .

— Vương Sinh giết nàng vì sao anh biết không ? Vì ghen tuông. Vương Sinh tấn vạ quai hàm song nàng không thêm chiêu cố. Anh có duyên thâm đẫy nhĩ ? Bằng cớ là Tiểu Nương đã đại khờ rơi vào cạm bẫy dục tình của anh.

Văn Bình khoát tay :

— Đó là chuyện dĩ nhiên.

Woòng thét lớn :

— Đồ khốn ! Khi xưa anh quyến rũ em tôi, rồi nó trốn theo anh để rồi giết nó mất xác trên núi. Anh cho đó là chuyện dĩ nhiên không ?

Văn Bình đáp, giọng phảng phất :

— Trước khác giờ khác. Anh đừng quên là em gái anh yêu tôi, và tôi đã yêu nàng.

SONG GIÓ TAM KIỆU

«Em gái anh yêu tôi, và tôi đã yêu nàng», câu nói của Văn Bình giáng bên tai Tiểu Doanh như tiếng sét. Nàng lặng người giây lâu. Hừ, Văn Bình yêu Tiểu Nương để rồi bỏ mặc nàng chết. Văn Bình quyến rũ em gái yêu quý của đại tá Woòng để rồi giết nàng một cách hèn mạt trên núi.

Văn Bình rút súng, giọng nói sắc như lưỡi kiếm bấu Phù Tang :

— Đại tá Woòng, anh làm tôi mất quá nhiều thời giờ. Tôi không đợi được nữa. Anh chịu nộp Nhuận bố không ?

Woòng lắc đầu :

— Oan hồn của em gái tôi buộc tôi từ chối. Thà tôi bị anh giết, xuống suối vàng tôi còn được em tôi nhìn nhận, còn hơn đầu hàng kẻ lường gạt ái tình như anh.

Văn Bình quát :

— Ngậm miệng lại. Nếu không tôi sẽ hạ sát anh tức thời.

Woòng ưỡn ngực :

— Trường gì chứ ăn đạn thì tôi sẵn sàng. Chết đi, tôi sẽ nguyện rửa anh mãi. Chao ôi ! tại sao trời đất chưa tru diệt bọn đàn ông sở Khanh hèn đốn như anh.

Toàn thân Tiểu Doanh run rẩy. Nàng có cảm giác đang nổi cơn sốt rét. Không hiểu sao nàng ghét Văn Bình thậm tệ. Nàng ghen chẳng ? Nàng